

Petit Palau Cambra
Dijous, 26 de maig de 2022 – 20 h
Sala de Concerts

Catriona Morison, mezzosoprano
Julius Drake, piano

Edvard Grieg (1843-1907)
Sechs Lieder, op. 48

Gruß

Text de H. Heine (1797-1856)

Leise zieht durch mein Gemüt
Liebliches Geläute,
Klinge, kleines Frühlingslied,
Kling hinaus ins Weite.

Zieh hinaus bis an das Haus,
Wo die Veilchen sprießen,
Wenn du eine Rose schaust,
Sag, ich laß sie grüßen.

Dereinst, Gedanke mein

Text de Cristóbal de Castillejos, traducció a l'alemany
d'Emanuel Geibel (1815-1884)

Dereinst, dereinst,
Gedenke mein,
Wirst ruhig sein.

Läßt Liebesglut
Dich still nicht werden:
In kühler Erden,

Salutació

*Mou-te dolçament per la meva ànima,
repic gentil,
sona, petita cançó de primavera,
sona cap a la llunyania.*

*Arriba't fins a la casa
on creixen les violetes,
i quan vegis una rosa
digues-li que la saludo.*

Algun dia, pensaments meus

*Algun dia, algun dia,
pensaments meus,
us haureu calmat.*

*Si l'ardor amorosa
encara no s'ha encalmat,
en la terra freda*

Da schläfst du gut;
Dort ohne Liebe
Und ohne Pein
Wirst ruhig sein.

*hi dormiràs bé;
allà sense amor
i sense penes
descansaràs tranquil.*

Was du im Leben
Nicht hast gefunden,
Wenn es verschwunden,
Wird dir's gegeben.
Dann ohne Wunden
Und ohne Pein
Wirst ruhig sein.

*El que en la vida
no has trobat,
quan s'hagi esvaït,
et serà donat.
Sense ferides,
i sense penes
descansaràs tranquil.*

Lauf der Welt

Text de Kudwig Uhland (1787-1862)

Decurs del món

An jedem Abend geh' ich aus
Hinauf den Wiesensteg.
Sie schaut aus ihrem Gartenhaus,
Es stehet hart am Weg.
Wir haben uns noch nie bestellt, ,
Es ist nur so der Lauf der Welt.

*Cada vespre surto enfora
i pujo fins a la prada.
Ella mira des del seu pavelló,
que s'aixeca ferm en el camí.
Encara no ens hem mai citat,
només és així el decurs del món.*

Ich weiß nicht, wie es so geschah,
Seit lange küss' ich sie,
Ich bitte nicht, sie sagt nicht: ja!
Doch sagt sie: nein! auch nie.
Wenn Lippe gern auf Lippe ruht,
Wir hindern's nicht, uns dünkt es gut.

*No sé com succeí,
fa temps que la beso,
ni ho demano ni em diu: sí!,
però tampoc mai em diu no!
Quan els llavis reposen contents en els llavis,
no ho amaguem, ens agrada.*

Das Lüftchen mit der Rose spielt,
Es fragt nicht: hast mich lieb?
Das Röschen sich am Taue kühlt,
Es sagt nicht lange: gib!
Ich liebe sie, sie liebet mich,
Doch keines sagt: ich liebe dich!

*Les brises juguen amb la rosa,
no es pregunta: m'estimes?
La roseta es refreda amb la rosada,
ja no es diu més: entrega't!
Jo l'estimo, ella m'estima,
però ningú no diu: t'estimo!*

Die verschwiegene Nachtigall

Text de Walter von der Vogelweide (1170-1230)

Unter den Linden,
An der Haide,
Wo ich mit meinem Trauten saß,
Da mögt ihr finden,
Wie wir beide
Die Blumen brachen und das Gras.
Vor dem Wald mit süßem Schall,
Tandaradei!
Sang im Tal die Nachtigall.

Ich kam gegangen
Zu der Aue,
Mein Liebster kam vor mir dahin.
Ich ward empfangen
Als hehre Fraue,
Daß ich noch immer selig bin.
Ob er mir auch Küsse bot?
Tandaradei!
Seht, wie ist mein Mund so rot!

Wie ich da ruhte,
Wüßt' es einer,
Behüte Gott, ich schämte mich.
Wie mich der Gute
Herzte, keiner
Erfahre das als er und ich -
Und ein kleines Vögelein,
Tandaradei!
Das wird wohl verschwiegen sein.

Zur Rosenzeit

Text de J. W. von Goethe (1749-1832)

Ihr verblühet, süße Rosen,
Meine Liebe trug euch nicht;
Blühtet, ach! dem Hoffnungslosen,
Dem der Gram die Seele bricht!

El rossinyol discret

*Sota el til·ler,
a la prada,
on seia amb el meu estimat,
podreu veure
on nosaltres dos
collírem flors i herba.
Davant del bosc amb un cant dolç,
Tandaradai!,
cantava el rossinyol a la vall.*

*Vaig arribar
a la prada,
l'estimat ja havia arribat.
Vaig ésser rebuda
com una dona excelsa,
que encara soc sempre feliç.
Si m'oferí també un bes?
Tandaradai!
Mireu, que vermella està la meva boca!*

*Com vaig reposar allà,
si algú ho sabés,
valgui'm Déu, m'avergonyiria.
Com m'abraçà
el bé, ningú
no ho sap més que ell i jo...
i un petit ocellat,
Tandaradai!,
que serà molt discret.*

A l'època de les roses

*Floriu, dolces roses,
i no us porta el meu amor;
floriu, ai!, per al desesperat,
amb l'ànima trencada per l'aflicció!*

Jener Tage denk' ich trauernd,
Als ich, Engel, an dir hing,
Auf das erste Knöspchen lauernd
Früh zu meinem Garten ging.

Alle Blüten, alle Früchte
Noch zu deinen Füßen trug
Und vor deinem Angesichte
Hoffnung in dem Herzen schlug.

Ein Traum

Text de Friedrich von Bodenstedt (1819-1892)

Mir träumte einst ein schöner Traum:
Mich liebte eine blonde Maid;
Es war am grünen Waldesraum,
Es war zur warmen Frühlingszeit:

Die Knospe sprang, der Waldbach schwoll,
Fern aus dem Dorfe scholl Geläut -
Wir waren ganzer Wonne voll,
Versunken ganz in Seligkeit.

Und schöner noch als einst der Traum
Begab es sich in Wirklichkeit -
Es war am grünen Waldesraum,
Es war zur warmen Frühlingszeit:

Der Waldbach schwoll, die Knospe sprang,
Geläut erscholl vom Dorfe her -
Ich hielt dich fest, ich hielt dich lang
Und lasse dich nun nimmermehr!

O frühlingsgrüner Waldesraum!
Du lebst in mir durch alle Zeit -
Dort ward die Wirklichkeit zum Traum,
Dort ward der Traum zur Wirklichkeit!

*Penso entristit en aquells dies
quan jo, àngel, estava aferrat a tu,
i esperàvem que la primera poncella
arribés de matinada al meu jardí.*

*Totes les flors, totes les fruites
les dipositava jo als teus peus,
i en veure la teva cara
l'esperança envaïa el meu cor.*

Un somni

*Vaig somniar una vegada un bell somni:
una noia rossa m'estimava;
era en la volta verda del bosc,
era en el càlid temps primaveral:*

*Les poncelles brotaven, el rierol s'inflava,
arribaven repics llunyans des del poble...
Estàvem plens de felicitat,
submergits del tot en la beatitud.*

*I encara més bell que aquell somni
succeí en la realitat...
Fou en la volta verda del bosc,
fou en el càlid temps primaveral.*

*El rierol s'inflà, les poncelles brotaren,
arribaren repics des del poble...
Et vaig abraçar fermament, molta estona,
i mai més no et vaig deixar!*

*Oh, volta del bosc de verd primaveral!
Vius en mi en tot moment...
Allà la realitat fou un somni,
allà el somni es feu realitat!*

Traduccions de Manuel Capdevila i Font

Johannes Brahms (1833-1897)

Dein blaues Auge, op. 59/8 – Els teus ulls blaus

Text de Klaus Groth (1819-1899)

Dein blaues Auge hält so still,
Ich blicke bis zum Grund.
Du fragst mich, was ich sehen will?
Ich sehe mich gesund.

*Els teus ulls blaus estan tan tranquils,
miro la seva profunditat.
Em preguntes què hi puc veure?
M'hi veig guarit.*

Es brannte mich ein glühend Paar,
Noch schmerzt das Nachgefühl;
Das deine ist wie See so klar
Und wie ein See so kühl.

*Un parell d'ulls ardents m'han cremat,
el dolor encara em fa mal:
Els teus ulls són clars com un llac
i tan frescos com un llac.*

Die Mainacht, op. 43/2 – La nit de maig

Text de Ludwig Heinrich Christoph Hölty (1748-1776)

Wann der silberne Mond durch die Gesträuche blinkt,
Und sein schlummerndes Licht über den Rasen streut,
Und die Nachtigall flötet,
Wandl' ich traurig von Busch zu Busch.

*Quan la lluna platejada espurneja entre els arbustos
i la seva llum brillant s'escampa per la gespa,
i canta el rossinyol,
deambulo tristament pels boscos.*

Selig preis' ich dich dann, flötende Nachtigall,
Weil dein Weibchen mit dir wohnt in Einem Nest,
Ihrem singenden Gatten
Tausend trauliche Küsse giebt.

*Aleshores dic, beneït sigues rossinyol que cantes,
perquè la teva esposa viu amb tu en un niu,
donant al seu espòs cantor
mil petons fidels.*

Überhüllet von Laub, girret ein Taubenpaar
Sein Entzücken mir vor; aber ich wende mich,
Suche dunklere Schatten,
Und die einsame Thräne rinnt.

*Cobertes pel fullatge, una parella de coloms
parrupen el seu plaer al meu davant;
però em giro, cercant ombres més fosques,
i em cau una llàgrima solitària.*

Wann, o lächelndes Bild, welches wie Morgenroth
Durch die Seele mir stralt, find' ich auf Erden dich?
Und die einsame Thräne
Bebt mir heisser die Wang' herab.

*Quan –oh imatge somrient que com l'alba brilles a
través
de la meva ànima– et trobaré en aquesta terra?
I deixo que la llàgrima vessi tremolosa,
cremant, per la meva galta.*

Mädchenlied, op. 107/5 – Cant de la noies

Text de Paul Heyse (1830-1914)

Auf die Nacht in den Spinnstuben
Da singen die Mädchen,
Da lachen die Dorfbuben,
Wie flink gehn die Rädchen!

Spinnt jedes am Brautschatz,
Daß der Liebste sich freut.
Nicht lange, so gibt es
Ein Hochzeitsgeläut.

Kein Mensch, der mir gut ist,
Will nach mir fragen.
Wie bang mir zu Muth ist,
Wem soll ich's klagen?

Die Thränen rinnen
Mir übers Gesicht --
Wofür ich soll spinnen,
Ich weiß es nicht!

*A la nit, a la cambra on es fila,
les noies canten.
Els nois del poble riuen.
Que de pressa giren les filoses!*

*Cada noia fila el seu aixovar,
per fer content el seu estimat.
No falta pas gaire temps
perquè repiquin les campanes de nocés.*

*Que cap home que no sigui amable amb mi,
no em demani.
Em sento molt inquieta,
a qui he de queixar-me?*

*Em cauen les llàgrimes
galtes avall.
Per què he de filar?
No ho sé pas!*

Meine Liebe ist grün, op. 63/5 – El meu amor és verd

Text de Felix Schumann (1854-1879)

Meine Liebe ist grün wie der Fliederbusch,
Und meine Lieb ist schön wie die Sonne;
Die glänzt wohl herab auf den Fliederbusch
Und fühl ihn mit Durft und mit Wonne.

Meine Liebe hat Schwingen der Nachtigall,
Und wiegt sich in blühendem Flieder,
Und jauzchet und singet vom Duft berauscht
Viel liebestrunkene Lieder.

*El meu amor és verd com el saüc,
el meu amor és bell com el sol;
brilla resplendent sobre la saüquera
i l'omple de perfums i de delit.*

*El meu amor té ales com el rossinyol,
i es remunta amb les ales florides,
i s'alegra i entona, embriagat de perfums,
apassionades cançons amoroses.*

Robert Schumann (1810-1856)

Sechs Gedichte von N. Lenau und Requiem, op. 90

Text de Nikolaus Lenau (1802-1850)

Lied eines Schmiedes

Fein Rößlein, ich
Beschlage dich,
Sei frisch und fromm,
Und wieder komm!

Trag deinen Herrn
Stets treu dem Stern,
Der seiner Bahn
Hell glänzt voran.

Bergab, bergauf
Mach flinken Lauf,
Leicht wie die Luft
Durch Strom und Kluft!

Trag auf dem Ritt
Mit jedem Tritt
Den Reiter du
Dem Himmel zu!

Nun Rößlein, ich
Beschlage dich,
Sei frisch und fromm,
Und wieder komm!

Meine Rose

Dem holden Lenzgeschmeide,
Der Rose, meiner Freude,
Die schon gebeugt und blasser
Vom heißen Strahl der Sonnen,
Reich' ich den Becher Wasser
Aus dunklem, tiefem Bronnen.

Cançó del ferrer

*Bon cavallet,
jo et ferro.
Sigues disposat i amable,
i torna a venir!*

*Porta el teu senyor
sempre fidel, cap a l'estrella
que brilla pel davant
del seu camí.*

*Amunt i avall,
que el teu galop
sigui lleuger com l'aire
per rius i comes!*

*En la teva cavalcada,
a cada pas,
porta el teu cavaller
cap al cel!*

*I ara, bon cavallet,
jo et ferro.
Sigues disposat i amable,
i torna a venir!*

La meva rosa

*A la preciosa joia de la primavera,
a la rosa, la meva alegria,
que ja es marceix i empal·lideix
per l'ardent resplendor del sol,
atanso un got d'aigua
d'un pou fosc i profund.*

Du Rose meines Herzens!
Vom stillen Strahl des Schmerzens
Bist du gebeugt und blasser;
Ich möchte dir zu Füßen,
Wie dieser Blume Wasser,
Still meine Seele gießen!
Könnt' ich dann auch nicht sehen
Dich freudig auferstehen.

Kommen und Scheiden

So oft sie kam, erschien mir die Gestalt
So lieblich wie das erste Grün im Wald.

Und was sie sprach, drang mir zum Herzen ein
Süß wie des Frühlings erstes Lied.

Und als Lebewohl sie winkte mit der Hand,
War's, ob der letzte Jugendtraum mir schwand.

Die Sennin

Schöne Sennin, noch einmal
Singe deinen Ruf in's Thal,
Daß die frohe Felsensprache
Deinem hellen Ruf erwache.

Horch, o Sennin, wie dein Sang
In die Brust den Bergen drang,
Wie dein Wort die Felsenseelen
Freudig fort und fort erzählen!

Aber einst, wie Alles flieht,
Scheidest du mit deinem Lied,
Wenn dich Liebe fortbewogen,
Oder dich der Tod entzogen.

Und verlassen werden stehn,
Traurig stumm herübersehn

*Tu, rosa del meu cor!
Pel raig silenciós del dolor
et doblegues i t'apagues,
i voldria que els teus peus,
com rega l'aigua aquesta flor,
es regués la meva ànima en silenci.
Però mai no podré veure't
ressuscitar feliçment.*

Arribada i partida

*Sempre que venia, la seva imatge resplendia per a mi,
tan bonica com el primer verd del bosc.*

*I tot el que deia s'aplegava al meu cor,
dolçament com la primera cançó de la primavera.*

*I, en acomiadar-se, va saludar-me amb la mà,
i va ser com si s'esvaís el darrer somni de joventut.*

La pastora

*Bella pastora, un cop més
canta la teva crida per la vall,
que el feliç llenguatge de les roques
es desperti pel teu sonor pregó.*

*Escolta, oh pastora, com la teva cançó
penetra el cor de les muntanyes,
com l'ànima de les pedres repeteix
les teves paraules una vegada i una altra.*

*Però un dia, ja que tot passa,
partiràs amb la teva cançó,
quan l'amor t'arrossegui
o la mort se t'emporti.*

*I nosaltres romandrem aquí, abandonats,
tristos i en silenci, mirant amunt*

Dort die grauen Felsenzinnen
Und auf deine Lieder sinnen.

*cap als merlets grisos de les roques,
somiant les teves cançons.*

Einsamkeit

Wildverwachs'ne dunkle Fichten,
Leise klagt die Quelle fort;
Herz, das ist der rechte Ort
Für dein schmerzliches Verzichten!

Solitud

*Avets salvatges, desnerits, ombrívols,
la font es lamenta suaument sense parar;
cor meu, aquest és el lloc adequat
per la teva dolorosa renúncia.*

Grauer Vogel in den Zweigen,
Einsam deine Klage singt,
Und auf deine Frage bringt
Antwort nicht des Waldes Schweigen.

*A les branques, un ocell gris
canta en solitari el teu lament,
i a les teves preguntes
el bosc, emmudit, no respon.*

Wenn's auch immer Schweigen bliebe,
Klage, klage fort; es weht,
Der dich höret und versteht,
Stille hier der Geist der Liebe.

*Si bé encara regna el silenci
no aturis el teu lament; l'esperit de l'amor
que t'escolta i et comprèn,
bufa aquí dolçament.*

Nicht verloren hier im Moose,
Herz, dein heimlich Weinen geht,
Deine Liebe Gott versteht,
Deine tiefe, hoffnungslose!

*Cor meu, el teu plor secret
cau sobre la molsa sense perdre's.
Déu comprèn el teu
profund i aclaparat amor.*

Der schwere Abend

Die dunklen Wolken hingen
Herab so bang und schwer,
Wir beide traurig gingen
Im Garten hin und her.

Vetllada difícil

*Els foscós núvols penjaven
tan angoixats i pesants,
tots dos, tristos, caminàvem
amunt i avall pel jardí.*

So heiß und stumm, so trübe
Und sternlos war die Nacht,
So ganz, wie unsre Liebe,
Zu Tränen nur gemacht.

*Cremant i silenciosa, tan tèrbola,
la nit sense estrelles
era talment com el nostre amor,
feta només per a les llàgrimes.*

Und als ich mußte scheiden
Und gute Nacht dir bot,

*I quan vaig haver de partir
i de desitjar-te bona nit,*

Wünscht' ich bekümmert beiden
Im Herzen uns den Tod.

*plorós ens desitjava la mort
des del fons del cor.*

Requiem

Text de Leberecht Blücher Dreves (1816-1870)

Ruh' von schmerzreichen Mühen
Aus und heißem Liebesglühen;
Der nach seligem Verein
Trug Verlangen,
Ist gegangen
Zu des Heilands Wohnung ein.

Rèquiem

*Pau després dels dolorosos esforços
i del foc ardent de l'amor!
Aquell qui vers la beneïda unió
portava el seu desig,
va marxar
a la casa del Salvador.*

Dem Gerechten leuchten helle
Sterne in des Grabes Zelle,
Ihm, der selbst als Stern der Nacht
Wird erscheinen,
Wenn er seinen
Herrn erschaut im Himmelspracht.

*Que per al just resplendeixin clares estrelles
dins la seva la sepultura,
per a ell, que és com un estel en la nit,
brillaran
quan contemplarà
el Senyor en el seu celestial esplendor.*

Seid Fürsprecher, heil'ge Seelen,
Heil'ger Geist, laß Trost nicht fehlen;
Hörst du? Jubelsang erklingt,
Feiertöne,
Darein die schöne
Engelsharfe singt:

*Sigueu els seus intercessors, ànimes santes,
Esperit Sant, que no falti conhort.
Sents? Un cant de joia ressona
amb un aire de festa,
en què la magnífica
arpa dels àngels ressona.*

Ruh' von schmerzenreichen Mühen
Aus und heißem Liebesglühen;
Der nach seligem Verein
Trug Verlangen,
Ist gegangen
Zu des Heilands Wohnung ein.

*Pau després dels dolorosos esforços
i del foc ardent de l'amor!
Aquell qui vers la beneïda unió
portava el seu desig,
va marxar
a la casa del Salvador.*

Edward Elgar (1857-1934)

Sea pictures, op. 37

Sea slumber song

Text de Roden Noel (1834-1894)

Sea-birds are asleep,
The world forgets to weep,
Sea murmurs her soft slumber-song
On the shadowy sand
Of this elfin land;
"I, the Mother mild,
Hush thee, O my child,
Forget the voices wild!
Isles in elfin light
Dream, the rocks and caves,
Lull'd by whispering waves,
Veil their marbles bright.
Foam glimmers faintly white
Upon the shelly sand
Of this elfin land;
Sea-sound, like violins,
To slumber woos and wins,
I murmur my soft slumber-song,
Leave woes, and wails, and sins,
Ocean's shadowy might
Breathes good night,
Good night!"

In Haven (Capri)

Text de Caroline Alice Elgar (1848-1920)

Closely let me hold thy hand,
Storms are sweeping sea and land;
Love alone will stand.

Closely cling, for waves beat fast,
Foam-flakes cloud the hurrying blast;
Love alone will last.

Kiss my lips, and softly say:

Cançó de bressol del mar

*Els ocells marins dormen,
el món oblida el plorar,
el mar mormola la seva dolça cançó de bres
sobre la fosca sorra
d'aquesta terra d'elfs.
"Jo, la dolça Mare,
et faig callar, oh fill meu,
oblida't de les veus salvatges!
Illes de llums èlfiques
somien, les roques i coves,
bressolades per les mormolants ones,
amaguen llurs brillants marbres.
L'escuma llueix lleument blanca
sobre la sorra i les conquilles
d'aquesta terra èlfica;
la remor del mar, com violins,
ronda la son i venç,
jo xiuxieuejo la meva dolça cançó de bres,
marxeu dolors, laments i pecats,
el poder ombrívol de l'oceà
respira bona nit.
Bona nit!"*

Al port (Capri)

*Deixa'm agafar-te la mà,
les tempestes escombren el mar i la terra;
només l'amor resistirà.*

*Aferra't fort, perquè les onades colpegen de pressa,
flocs d'escuma ennuvolen les fortes ràfegues,
només l'amor perdurarà.*

Fes-me un petó als llavis i digues suaument:

Joy, sea-swept, may fade to-day;
Love alone will stay.

*l'alegria, escombrada pel mar, pot esvair-se avui;
només l'amor romandrà.*

Sabbath morning at sea

Text d'Elizabeth Barrett Browning (1806-1861)

Matí de sàbat al mar

The ship went on with solemn face;
To meet the darkness on the deep,
The solemn ship went onward.
I bowed down weary in the place;
For parting tears and present sleep
Had weighed mine eyelids downward.

*El vaixell avançava amb expressió solemne
cap a la foscor de les profunditats,
el vaixell solemne avançava.
I a mi, sense moure'm, postrat i cansat
per les llàgrimes de comiat i la son present,
em pesaven les parpelles.*

The new sight, the new wondrous sight!
The waters around me, turbulent,
The skies, impassive o'er me,
Calm in a moonless, sunless light,
As glorified by even the intent
Of holding the day glory!

*Quin paisatge! Quin nou i meravellós paisatge!
Les aigües al meu voltant, turbulentes,
el cel, impassible al meu damunt,
tranquil en una llum, sense lluna i sense sol,
com exaltat per la mera intenció
de glorificar el dia.*

Love me, sweet friends, this Sabbath day.
The sea sings round me while ye roll
Afar the hymn, unaltered,
And kneel, where once I knelt to pray,
And bless me deeper in your soul
Because your voice has faltered.

*Estimeu-me, estimats amics, en aquest dia de sàbat.
El mar canta al meu voltant mentre feu sonar
des de lluny l'himne invariable,
i agenolleu-vos on jo m'agenollava per resar
i beneïu-me des del més profund de la vostra ànima
perquè la vostra veu ha flaquejat.*

And though this sabbath comes to me
Without the stolèd minister,
And chanting congregation,
God's Spirit shall give comfort. He
Who brooded soft on waters drear,
Creator on creation.

*I tot i que aquest sàbat se'm presenta
sense sacerdot amb estola
ni càntics de fidels,
l'esperit de Déu em donarà consol. Ell,
que meditava damunt les tristes aigües,
creador de la creació.*

He shall assist me to look higher,
Where keep the saints, with harp and song,
An endless endless sabbath morning,
And, on that sea commixed with fire,
Oft drop their eyelids raised too long
To the full Godhead's burning.

*Ell m'ajudarà a mirar més amunt,
on romanen els sants, amb arpes i càntics,
un matí de sàbat sense fi,
i, en aquell mar barrejat amb foc,
deixaran caure llurs parpelles massa temps alçades
cap a la plena esplendor de l'essència divina.*

Where corals lie

Text de Richard Garnett (1835-1906)

The deeps have music soft and low
When winds awake the airy[spry,
It lures me, lures me on to go
And see the land where corals lie.

By mount and mead, by lawn and rill,
When night is deep, and moon is high,
That music seeks and finds me still,
And tells me where the corals lie.

Yes, press my eyelids close, 'tis well,
But far the rapid fancies fly
The rolling worlds of wave and shell,
And all the lands where corals lie.

Thy lips are like a sunset glow,
Thy smile is like a morning sky,
Yet leave me, leave me, let me go
And see the land where corals lie.

The swimmer

Text d'Adam Lindsay Gordon (1833-1870)

With short, sharp violent lights made vivid,
To southward far as the sight can roam ;
Only the swirl of the surges livid,
The seas that climb and the surfs that comb.
Only the crag and the cliff to nor'ward,
The rocks receding, and reefs flung forward,
waifs wreck'd seaward and wasted shoreward,
On shallows sheeted with flaming foam.

A grim, gray coast and a seaboard ghastly,
And shores trod seldom by feet of men --
Where the batter'd hull and the broken mast lie,
They have lain embedded these long years ten.

On es troben els coralls

*Els pèlags tenen una música suau i fluïxa
quan el vent agita l'aire,
em tempta a marxar
per veure la terra on es troben els coralls.*

*Per muntanyes i prats, per pastures i rierols,
quan la nit és negra, i la lluna alta,
aquella música em busca i em troba encara,
i em diu on es troben els coralls.*

*Sí, tanca 'm les parpelles, està bé,
però, lluny, les fantasies volen de pressa,
els mons rodolants d'onades i petxines
i tots els indrets on es troben els coralls.*

*Els teus llavis són del color de la posta de sol,
el teu somriure és com el cel del matí,
però deixa 'm, deixa 'm marxar
per veure la terra on es troben els coralls.*

El nedador

*Vivificat amb llums breus, agudes i violentes,
cap al sud, fins on l'esguard arriba,
només el lívid remolí de les ones,
els mars que s'aixequen i l'onatge que romp.
Només cingles i penya-segats cap al nord,
roques submergides i esculls que sobresurten,
i restes de naufragis abandonats a la costa,
en aigües poc profundes, cobertes d'escuma lluent.*

*Una costa lúgubre, tenebrosa i un litoral abrupte,
rarament trepitjats pels peus dels homes...
on un casc atrotinat i un pal de la barca trencat rau en
encallats de fa molt de temps.*

Love! when we wandered here together,
Hand in hand through the sparkling weather,
From the heights and hollows of fern and heather,
God surely loved us a little then.

The skies were fairer, the and shores were firmer,
The blue sea over the bright sand roll'd;
Babble and prattle, and ripple and murmur,
Sheen of silver and glamour of gold.

So girt with tempest and wing'd with thunder,
And clad with lightning and shod with sleet,
And strong winds treading the swift waves under
The flying rollers with frothy feet.
One gleam like a bloodshot sword-blade swims on
The sky-line, staining the green gulf crimson,
A death stroke fiercely dealt by a dim sun,
That strikes through his stormy winding-sheet.

O, brave white horses! you gather and gallop,
The storm sprite loosens the gusty reins;
Now the stoutest ship were the frailest shallop
In your hollow backs, on your high arch'd manes.

I would ride as never a man has ridden
In your sleepy, swirling surges hidden,
To gulfs foreshadow'd thro' strifes forbidden,
Where no light wearies and no love wanes.

*Amor! Quan passejàvem per aquí junts,
agafats de la mà, en un dia resplendent,
des dels cims i fondalades entre falgueres i brucs,
ben segur que Déu, aleshores, ens estimava una mica.*

*El cel era més serè i la platja més acollidora,
el mar blau rompia damunt la sorra brillant;
xipolleig i barbolleig, i remor de les ones,
reflexos de plata i encisos daurats.*

*Envoltats de tempesta i amb ales de tro,
i embolicats en llamps i calçats de calabruix,
els forts vents encalcen veloçment les ones
com carros voladors amb rodes d'escuma.
Un resplendor, com el tall d'una espasa ensangonada,
sura a l'horitzó tenyint la badia de color vermell.
Un cop mortal donat per un cruel sol ponent
que colpeja amb la seva inclement mortalla.*

*Oh, intrèpids cavalls blancs! Us agrupeu al galop,
l'esperit de la tempesta afluixa les regnes de la borrasca;
ara el vaixell més robust esdevé el bot més fràgil
damunt les vostres esquenes buides, les vostres crineres
encorbades.*

*Voldria cavalcar-vos com ningú no ho ha fet mai,
amagat en les onades somnolents i remolinades,
cap a les badies imaginàries i per estrets prohibits,
on mai s'esvaeix la llum i on l'amor perdura.*